

בית שמאי, דתנן: שלשה אחין, שנים מהם נשואין לשתי אחיות ואחד מופנה.

מת אחד מבעלי אחיות, ועשה בה מופנה מאמר.

ואח"כ מת אחיו השני —

ונופלת האחות לפני האח שעשה מאמר באחותה —

בית שמאי אומרים: אשתו של זה שעשה בה מאמר נשאת עמו, ואין היא נאסרת עליו משום אחות זקוקתו, לפי שאחותה אינה זקוקה לו כלל, היות וחלזו, אחותה הנופלת מאחיו, תצא ממנו ללא צורך בחליצה משום ערות אחות אשה. לפי שהועילו מן התורה קידושי המאמר שעשה באחותה, לאוסרה משום ערות אחות אשה.

רבי שמעון, דתניא —

ביאתו של קטן בן תשע שנים ויום אחד ביבמתו נחשבת כמאמר, לדעת חכמים, ואם באו עליה בזה אחר זה שני יבמים קטנים כאלו, הרי היא כמקודשת לשניהם, ואסורה להם כדין מאמר אחר מאמר.

אמר להו רבי שמעון לחכמים: אם ביאת ראשון היא נחשבת ביאה — הרי קנינו הוא קנין גמור, כמו שהמאמר הוא קנין גמור, ואינה נאסרת על הראשון כי לא תפסו בה קידושי שני.

וביאת שני אינה ביאה לקנות בה אחר שקנה הראשון.

ואם ביאת ראשון אינה ביאה להחשב קנין מאמר.

לימא, תיהוי תיובתא דרבה בר רב הונא אמר רב.

דאמר רבה בר רב הונא אמר רב: חליצה פסולה — צריכה לחזור היבמה על כל האחין לקבל מהם חליצה!?

אמר לך רבה בר רב הונא: בין לרבן גמליאל, בין לרבנן, סברי אין זיקה. ואילו אני אמרתי זאת לדעת הסוברים יש זיקה.

וחכא, רק בנט אחר גט ומאמר אחר מאמר קמיפלגי, ולא אם יש זיקה או אין זיקה.

אמר מר: עשה מאמר בזו ומאמר בזו —

רבן גמליאל אומר: נותן גט לראשונה, והולין לה, ואסור בקרובותיה ומותר בקרובות שניה.

והוינן בה: מכדי הרי קסבר רבן גמליאל שאין מאמר אחר מאמר, ואם כן, ראשונה נמי תתייבם!

ומשנינן: גזירה דלמא אתי לייבומי לשניה.

אמר רבי יוחנן: רבן גמליאל, ובית שמאי, ורבי שמעון, ובן עזאי ורבי נחמיה — כולחו סבירא להו שמאמר קונה את היבמה מן התורה קנין גמור, חשוב [אך אינו גמור ממש, שהרי לפני שנבעלה אין קנינה גמור לגמרי, ועדיין היא צריכה חליצה כדי להנשא לשוק ולא יספיק לה גט].

רבן גמליאל, הא דאמרן, שלכן הוא סובר שאין מאמר אחר מאמר, כי תפס המאמר הראשון את כל כוחו של מאמר כקידושי אשה.